1987ல்

இந்திய இராணுவம் எம் மண்ணில் காலடி வைத்த வேளையில், புலிகளைச் சல்லடை போட்டுத் தேடிக்கொண்டிருந்தனர். புலிகளோடு மக்களை இனங்காண முடியாத இராணுவத்தினர் மக்களை வயது வேறுபாடு இன்றி கொன்று குவிக்கும் பணியில் வீடு வீடாகச் சோதனையில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர்.

இந்திய இராணுவத்தின் முற்று கைக்குட்பட்ட ஒரு பிரதேசமான தெல்லிப்பளை பகுதியிலிருந்து மக்கள் தமது வீடுகளை விட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஆனால் 13 வயது நிரம்பிய வளான தர்சினி என்ற இளம் பெண் தனது பெற்றோருடன் அப் பகுதியிலேயே இருந்தாள்.

விடுதலைப் போரிலே ஊறிய உள்ளங்கள் உயிர்த்துடிப்புடன் போராடிக்கொண்டிருக்கும் எமது செந்த மண்ணில் "வாழ்வது என் றால் சுதந்திரமாக வாழவேண் டும் இல்லையேல் சாகவேண் டும்" என்ற சிந்தனையே ஊறி இருக்கின்றது.

ஒரு முறை சுற்றிவளைப்பில் ஈடுபட்ட இந்திய இராணுவம் தர்சினியின் சகோதரனை "பயங் கரவாதி" என்ற முத்திரையுடன் கைது செய்து காங்கேசன்துறை தடுப்புமுகாமில் வைத்து மிகவும் கொடூரமான முறையில் சித்திர வதை செய்தது. சகோதரனைப் பார்க்கவென தாயுடன் தர்சினி யும் சென்றாள். தமையனின் உடலில் சித்திரவதையின் தட யங்களைக் கண்ட தர்சினியின் கண்கள் கலங்குகின்றன. தமையனிடம் "அண்ணா இவங் களை நான் துவக்கு எடுத்துச் சுடாமல் விடமாட்டேன்" என்று உறுதியுடன் கூறுகிறாள். சகோ தரனின் கண்களும் கலங்குகின் றன.

இரு உடன்பிறப்புக்களுடன் கடைசிப் பிள்ளையாகப் பிறந்த தர்சினி மிகவும் செல்லமாக வளர்க்கப்பட்டாள். கடுமையான போராட்ட சூழலில் வளர்ந்ததால் இவளது இயல்பு வித்தியாசமானதாக இருந்தது. அச்சமின்றித் துணிவுடன் வாதாடும் திறனும், கல்வியிலும், கலைகளிலும், ஆர்வத்துடன் கற்கும் திறமை யும், வீட்டிற்கு வருவோரை உபசரிக்கும் நற்பண்பும் உடை யவளாக இருந்தாள்.

தர்சினியின் வீட்டிற்கு போராளி களும், ஆதரவாளர்களும் வரு வதை அறிந்த இந்தியப் படை யினர் ஈ. பி. ஆர். எல். எவ் இன் உதவியுடன் சுற்றி வளைத்த போது ஆதரவாளரான நிர்மலன் என்ற தமையனின் நண்பனை இவளின் வீட்டில் வைத்து இவளுக்கு முன்னாலேயே சுட் டுக்கொன்றனர். தர்சினியின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரனுடன் தானும் ஒரு சகோதரனைப் போலவே பாசமுடன் பழகி போராட்ட உணர்வினைத் தர்சி னிக்கு உணர்த்தியதில் இவனுக் கும் பங்குண்டு. இராணுவத்தி னர் சுட்டபோது நேரே கண்ட தில் அது தர்சினியின் இதயத் தில் ஆழமாகப் பதிந்தது. இந் தச் சம்பவங்கள் பிஞ்சு உள்ளத் தில் தானும் போராடப் போகவே ண்டும் என்ற எண்ணத்தை மேலும் உறுதிபெறச் செய்தது.

இந்திய இராணுவத்தின் கொடுமைகள் முடிவடைந்ததும் மீண்டும் சிறிலங்காப் படையின ரின் அனர்த்தங்கள் ஆரம்பித் தன. புலிகளுடன் நேருக்கு நேர் சண்டை போடமுடியாத சிங்க னப் படையினர் குண்டுவீச்சு விமானங்கள் மூலம் தாக்குத லைத் தீவிரப்படுத்தினர். புலி களை அழிப்பதாகக் கூறிய இலங்கை அரசு குடிமனைகள் மீதும், பாடசாலைகள், வைத் தியசாலைகள், ஆலயங்கள் போன்றவற்றின் மீதும் தாக்கு தலை நடத்தியது.

இந்த வேளையில், தர்சினி வீட் டிலிருந்து குண்டு வீச்சு மத்தி யிலும் காங்கேசன்துறைப் பகுதி யில் காவலில் ஈடுபட்டிருந்த போராளிகளுக்குத் தினமும் உணவு தயாரித்துச் சென்று கொடுத்துவிட்டு வருவாள். ஒருமுறை உணவுடன் சென்ற தர்சினி திரும்பி வீட்டிற்கு வர வில்லை. தந்தையார் போராளி களின் முகாமிற்கு தேடிச்சென்ற போது வரமறுத்துவிட்டாள். ஆனால் போராளிகள் இவளைத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டார்கள். போராட்ட உணர்வு இதயத்தில் வலுக்கொண்ட இவள் வீட்டில் தந்தையுடனும், சகோதரனுட னும் தான் இயக்கத்திற்குப் போகப் போகிறேன் என்று வாதாடுவாள்.

சிறிலங்கா இராணுவத்தின் தாக் குதல்கள் வான், தரை, கடல் வழியாக ஆரம்பித்தன. யாழ் கோட்டையில் மும்மரமாக சண்டை நடந்து கொண்டிருந் தது. புலிகள் சளைக்காது வீரத் துடன் முன்னேறிக்கொண்டிருந் தார்கள். நாளுக்கு நாள் மக்க ளின் உடமைகளும் உயிர்களும் சிறிலங்காப் படையின் குண்டு வீச்சுக்களால் அழிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. வீட்டிலிருந்த தர்சினிக்குதினமும் பத்திரிகை களை வாசிக்கும் பொழுதும் செய்திகளைக் கேட்கும் பொழு தும் போராடப் போகவேண்டும் என்ற உணர்வு புயலடிக்கத் தொடங்கியது. தர்சினி 1990-08-15 அன்று விடுதலையை நோக் கிய பாதையில் காலடி வைத் தாள். வயதிலே சிறியவளான தர்சினி விடுதலைப் பாதையில் இணையும் போது தந்தைக்கு "நாட்டு நிலைமையை யோசியுங் கள்" என்று எழுதிய கடிதத்தை இங்கு முழுமையாகப் பிரசுரிக் கின்றோம்.

அப்பா,

நான் இயக்கத்திற்குப் போக ஆசை கொண்டுள்ளேன். இந்த ஆசையை நிறைவேற்ற உங்கள் ஒத்தாசை வேண்டும். இதைப்பற்றி நீங்கள் தப்பாக நினைக்க வேண்டாம். பேனா ஏந்திய கைகள் இன்று துப்பாக்கி ஏந்துகின்றன என்று ஆச்சரியப் படலாம். ஆனால் நீங்கள் அன்று படிப்பை விட்டுவிட்டு ஆயி வேலையில் சேர்ந்தீர்கள். இப்போது புரிகிறது. முதலில் நாட்டு நிலமையை யோசியுங் கள். இன்று சிங்களவர்கள் கூட ஒரு சிறுவன் தனது மதிய உணவு நிதியை தேசிய பாது காப்பு நிதிக்கு ஒதுக்குகிறான். நடக்க எடுக்க முடியாத கிழவர் கள் கூட ஆயுதம் ஏந்தியவண் ணம் நிற்கின்றார்கள். அவர்கள் அன்று 66, 72, 83, 87 இவ்வாறு ஆண்டாண்டு காலமாக எம்மை அழித்து ஆட்சி செய்ய முனை கிறார்கள். ஏன் நாம் அப்படி முனையக்கூடாது? "அண்ணன் காட்டிய வழியில் தம்பி செல் கின்றான் அதுபோல அக்கள் காட்டிய வழியில் நானும் போவேன்" வீணாகத் தேடி அலைய வேண்டாம். தமிழீழம் கிடைக்கும் வரை போராடியே தீருவோம்.

எத்தனை எத்தனை
கொடுமைகள் இங்கே
இனியும் இருப்பது மடமை
என்றே
இன்றே குதிப்போம்
போர்க்களத்தில்
அடிமை வாழ்வு எத்தனை
காலம்
விடிவு காண புறப்படுவோம்
புலிகளின் தாகம்
தமிழீழத் தாயகம்
தி. தர்சினி.

தனது கல்வியை இடையில் நிறுத்திவிட்டு சுதந்திர மண் ணில்தான் கல்வியைத் தொட ர முடியும். அதற்குள் வியூவின் பாதையிலே புரட்சிக் கல்வியை தொடரப் போவதாக தந்தையின் சேட்டினுள் கடிதத்தை வைத்து விட்டு அக்காவின் வழியை பின் பற்றி விடியலைக் காணப் புறப் பட்டாள்.

பயிற்சி முகாமுக்கு அனுப்பப்பட் டாள் தர்சினி. அங்கு கீதா என்ற பெயருடன் பயிற்சியினைப் பெற்றாள். தனக்குப் பயிற்சியின் போது வழங்கப்பட்ட பணிகளை மிகவும் சுறுசுறுப்புடன் செய்து முடிப்பாள். அமைதியான தோற் றத்தைக் கொண்டிருந்தாலும் விழிகளின் வீரத்தின் உறுதியை யும், விடுதலையுணர்வையும் நிதானமாகச் சிந்தித்து திட்டங் களை வகுப்பதிலும் கீதா திற மையாக செயற்பட்டாள். பயிற் சிகளை விரைவாகவும் உற்சாக மாகவும் செய்து முடிப்பாள். தனக்கு பொறுப்பாளராக உள்ள வர்களின் கட்டளைகளை ஏற்று அதன்படி நடப்பாள்.

எல்லாப் போராளிகளுடனும் அன்பாகப் பழகுவாள். இவளது உயிர் நண்பியாக தவச்செல்வி என்ற போராளி இருந்தாள். இருவரும் ஒரே பயிற்சி முகா மிலே பயிற்சி எடுத்தவர்கள். எந்த விடயத்திலும் ஒற்றுமை யாகவும் போட்டியாகவும் செயற் படுவார்கள். இருவருக்குமிடை யில் பொறாமை என்பது கிடை யாது. பயிற்சியின் போது விளையாட்டுப் போட்டிகள் எல் லாக் குழுக்களுக்கிடையிலும் இடம் பெற்றது. அப்போது இருவருக்கும் இடையில் கடும் போட்டி. ஆனாலும் கீதாவே முதலிடங்களைப் பெற்றாள்.

கலை நிகழ்சிகளில் ஆர்வமு டைய கீதா பயிற்சியின் ஓய்வு நாட்களில் நிகழ்சி இடம்பெறும் போது தனது கலைத் திறனை யும், பாடல்களையும் இனிமை யாக வெளிப்படுத்துவாள்.

பயிற்சி முடிவடைந்ததும் இவள் 15 பேர் கொண்ட குழுவிற்குப் பொறுப்பாளராக தெரிவு செய்யப் பட்டாள். வயதில் சிறியவளாக இருந்தாலும் தனக்குரிய வேலைகளை பொறுப்புடன் ஏற்று பிள்ளைகளுக்கு எந்த நேரம் என்ன வேண்டுமோ அதனைக் கேட்டு நிறைவேற்றுவாள். அறிவுரைகள் கூறி நல்வழிப்ப டுத்துவாள்.

இவர்களது பயிற்சி முடிந்த நேரத்தில் காரைநகர் பகுதியில் நிலைகொண்டிருந்த சிறிலங்காப் படையினருடன் மோதல்கள் ஆரம்பமாகின. இந்த மோதலின் போது மகளிர் படைப்பிரிவும் பங்கு கொண்ட போது கீதாவும் கலந்து கொண்டாள்.

பின்னர் விசேட பயிற்சிக்கென அழைக்கப்பட்டு பயிற்சி முகா மிற்கு சென்ற போது இவளைப் பார்க்கவென முதல் தடவையாக பெற்றோரும் சகோதரனும் வந் தார்கள். ஆனால் கீதாவோ தன் னைப் போலவே வெளிமாவட்டத் தைச் சேர்ந்த பல போராளிகள் பெற்றோரைக் காணாது இருக் கிறார்கள். நானும் அவர்களைப் போல ஒரு போராளி. நான் மட் டும் பார்த்துக் கதைக்க மற்றப் பிள்ளைகளுக்கு அந்தச் சந்தர்ப் பம் கிடைக்கவில்லையே. அவர் களுக்கும் பாசம் இருக்கும்தானே என்ற நினைப்புடன் பாசத்தின் பிணைப்பு அழுத்தினாலும் பெற் றோரைச் சந்திக்க மறுத்து விட் டாள் கீதாவைப் பார்க்காமலே பெற்றோர் வீடு திரும்பினார்கள்.

எமது இயக்கத்தில் இருக்கும் இவளுடைய அக்காவையும் தான் ஒருமுறையும் இயக்கத்தில் சேர்ந்தபின் பார்க்கவில்லை எனக் கூறுவாள்.

மீண்டும் போர் ஆரம்பமாகியது. மன்னாரில் நிலைகொண்டிருந்த சிறிலங்கா அரச படையின் கெடுபிடிகள் அதிகரிக்க மக்கள் அகதிகளாக வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. உடைமைகள் உயிர் கள் அழிக்கப்பட்டதுடன் பெண் கள் கோரமான முறையில் பாலியல் வன்முறைகளிற்கு உள் ளாக்கப்பட்டு கொலை செய்யப் பட்டனர். அத்துடன் புலிகளின் காவல் அரண்களை கைப்பற்ற போகின்றோம் என்று கூறி முன் னேற முயன்ற இராணுவத்தி னரை எதிர்த்துப் புலிகள் பாரிய தாக்குதலை நடத்தத் தொடங் கினர்.

17-06-91 அன்று மன்னாரில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த தாக்குதலில் பங்கு கொள்ள மக ளிர் படையணியினரும் செல்வ தற்கு தயாராகினார்கள். வாக னத்தில் ஒவ்வொரு குழுவும் ஏற் றப்பட்டது. கீதாவும் தோழியரும் வாகனத்தில் ஏறியதும் எதிரிக ளின் பாசறையைத் தேடிப் போகின்றோம் என்று பாடத் தொடங்கினர். வாகனம் எதிரிக ளின் மறைவிடத்தை நோக்கி விரையத் தொடங்கியது. சிறிது தூரம் சென்றதும் யார் இந்த சண்டையில் முதலில் சாகிறது என்ற பேச்சு எழுந்தது. அப் போது கீதா நான்தான் முதலில் சாவேன் என்று கூறினாள். நான்தான் முதலில் சாவேன் என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறிய தைக் கேட்டு மொனமாகின்ற னர்.

வவுனியாப் பகுதியில் சண்டை மிகவும் தீவிரமாக இடம் பெற் றுக் கொண்டு இருக்கின்றது. சிறிலங்கா படையின் குண்டு வீச்சு விமானங்களின் கண்மூடித் தனமான தாக்குதலின் மத்தியில் புலிகள் இராணுவத்தினரை முன் னேற விடாது பதில் தாக்குதலை நடாத்தியபடி முன்னேறிச் செல் கின்றனர்.

இந்த வேளையில் கீதாவின் அணியினர் வந்த வாகனம் வவுனியா குருக்கூர் பகுதியை அடைந்ததும் பழுதடைந்து விட் டது. அவர்கள் வாகனத்தை விட்டிறங்கி கால்நடையாக சண்டை நடக்கும் இடத்தை நோக்கி விரைகின்றனர். அப் போது இரண்டு குண்டு வீச்சு விமானங்கள் இவர்கள் செல்லும்

- கீதா -

திசையை நோக்கி வட்டமிட்டு குண்டு வீச்சுக்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தது. இதனைக் கவனித்த கீதா தன் தோழிகளி டம் பாதுகாப்பு நிலை எடுக்கு மாறு கூறுகின்றாள்.

அந்த நேரம் விரைவாக வந்த குண்டு வீச்சு விமானங்கள் இர ண்டும் பாதுகாப்புநிலை கொண் டிருந்த இடத்திற்கருகில் பதிந்து சென்றது. அப்பகுதி முழுவதும் ஒரே புகைகண்டலமாக இருந் தது. கீதாவும் அவளுடன் இருந்த மூன்று தோழிகளும் வவுனியா மண்ணிலே சாவுடன் சங்கமமாகின்றனர்.

இறுதி மூச்சுவரை இலட்சிய தாகத்திற்காகவே, களத்தில் போராடி வீரச்சாவைத் தழுவிக் கொண்ட இவ்வேங்கைகளின் கனவுகளை நனவாக்க விடிய லைக் காண பல்லாயிரக்கணக் கானோர் அணிவகுத்து நிற்பார் கள். எமது மண்மீட்கப்படும் வரை துப்பாக்கிள் தூங்கப்போவ தில்லை. ■

மாவீரர் திலீபனின் 5வது ஆண்டு நினைவு - 26-09-1992

தேசத்தை
நேசிக்கத் தெரிந்தவனுக்கு
மரணம் ஒரு தூசு...
ஆமாம்...
சுதந்திரத்தின் கனம்
மிக அதிகமானதுதான்.

மரணத்தை பூரண மகிழ்ச்சியோடு நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். எனது சாம்பல் மேட்டிலிருந்து புதிய அத்தியாயம் எழுதப்படவேண்டும். -திலீபனின் இறுதியுரை